

Київські бояри

Володимир Підпалий

Сон відгадали Святослава
бояри київські... Речуть:
“Нам, княже, туга полонила
серця і розуми уже.
Два соколи знялися гордо
над золотим столом твоїм
шукати веж Тьмотороканя,
напитись Дону у степах.
Уже поганці повтинали
шаблями дужі крила їм,
приборкали і посадили
до кліток соколів твоїх.
Бо ж недаремно тьма притьмила
нам двоє сонць на третій день,
стовпи багряні погасивши
двох місяців-молодиків,
Олега й Святослава, княже,
і в море ввергнула... Тепер
воно розверзлося: небавом
нашестья вихлюпне на Русь.
...Пітьма на річці Каялі
згасила нагло божий день,
орда простерлася над Руссю,
немов пардусові тічки.
Вже на хвалу хула упала,
як пада ніч на день. Уже
неволя потоптала волю.
Вже кинувся на землю див.
Вже готичів дівчата красні,
де море берег дістає,
видзвонюючи руським злотом,
пісень співають голосних
ще й хваляться, що з новим Бусом
за Шароканю мста гряде...

І нам, твоїй дружині, княже,
не до веселощів – уже...”